

René Guy Cadou

KALANDRA HÍV A SZÉL

Mióta élek így, a törzsek közt bolyongva
A tűznél, rámaludt a szén lehúnyt szeme
Mióta érzem, hogy magát torkomba lopta
És zeng odvas tudóm mélyén tücsökgzene

Mint alvó arc simít az égbolt végre végig
Elold testemtől és ismét szabad vagyok
Vitorlás szép időm zúgó szele megérint
Míg fönt egy háztetőn a nap keze forog

Itt fekszem lábatok mellett szelíd lovacsákák
Az álom köztetek édes, de nem maraszt
Távoli szigetek partját vizek ha mossák
Hívnak elrejtve mint kútmélyi angyalarc

Föltartom szívem, ezt a gyöngye fényű lámpát
Nem hord a reszkető lucernaföldeken
Túl, hogy még távolabb a tenger árapályát
Hatalmas útjain követhetné szemem

Ez az én tavaszom, a nagy szél és a tenger,
Sápadt, mint a gyerek ki nem tud nőni már
Sétálok a vizen, lassan, akár az ember
Ki nyári este még az ablakban pipál

Robert Desnos

AZ ÉJSZAKA FORRÁSAI

Az éjszaka forrásait fény fűrésztli.
Folyó ez, itt járnak le a vízre
a kőből való kancák és csődörök inni
nyerítve.